

[Sigsgaard.]

Beskatningen af datterselskaber af udenlandske storforetagender viser samme linje. Et af vore største olieselskaber betalte ikke én krone i skat sidste år. Et lille dansk selskab betaler efter sigende mere i skat end de tre største udenlandsk ejede tilsammen. Selv stillet over for sådanne forhold har finansministeren ikke villet gribe ind. På et spørgsmål fra mig i sommerens løb oplyste ministeren, at staten skam havde tilstrækkelige muligheder for at gribe ind, nemlig i selskabsskattelovens § 12. På et nyt spørgsmål måtte han senere svare, at denne § 12, som gav de vældige muligheder, sidste år ikke havde været brugt en eneste gang og slet ikke havde været brugt over for disse store selskaber. Det er altså ikke bare midlerne, der mangler, det er også viljen.

Tænk, om man tog lige så flot på ligningen af lønarbejderne! Denne klassepolitik vendt imod lønarbejderne er jo ikke noget nyt. De igangværende angreb på lønningerne og deres begyndelse, da kronen blev devalueret i 1967. Det økonomiske råds formandskab siger i publikationen om konkurrenceevnen fra maj i år, at lønstigningerne op til 1967 havde været væsentlige, og på side 11 siger vismændene derefter — jeg citerer:

„For lønomkostningernes vedkommende må det herefter skønnes, at devalueringen redresserede virkningerne af, at lønniveauet i de nærmest foregående år var steget stærkere i Danmark end i udlandet“.

Med andre ord, det, der står her, er, at devalueringen skar lønningerne ned, efter at man syntes, de var steget for stærkt. Så kom der forslag om yderligere begrænsninger. Den nuværende regering strammede skatte- og momsstrukturen og gav sig til at true den i forvejen dårlige dyrtidsregulering, og for tiden tumler den med planer om endnu en momsforhøjelse, også beregnet på at ramme mindre, jævne indtægter.

Som nævnt oplyser vismændene, at devalueringen i 1967 satte lønningerne ned. Men de siger videre indirekte på side 12, at devalueringen satte profitten op; den muliggjorde en nedsættelse af eksportpriserne i fremmed valuta med 8½ pct., svarende til devalueringens omfang. Men de blev faktisk

kun nedsat med 3 pct. Godt 5 pct. gik altså til større profitter.

Samme tendens viser sig, hvis man studerer bankernes forhold. Mens lønningernes værdi, som jeg har påvist, har været faldende, steg bankernes nettoavance fra 1967 til 1968 med næsten 200 mill. kr. En stigning på 40 pct. Bankernes overskud beregnet i procent af den fuldt arbejdende kapital i bankerne er voksende. I 1951 var den 0,53 pct., i 1961 — 10 år efter — 0,78 pct.; og i 1968 steg den helt til 1,32 pct.

Alle de eksempler tyder på, at forskellen mellem de få procent, der virkelig ejer noget, og de mange, der ikke ejer noget videre, bliver stadig større, og det kan kun forklares ved, at de mange har alt for lidt at sige, mens de få har næsten hele magten. Det er disse få med den store rigdom og den store magt, der i hovedtræk bestemmer landets politik. Sådan er forholdet i det kapitalistiske Danmark, og det er nødvendigt at fastslå det over for den megen tale om balance og samfundshensyn.

Også af den grund må man være nervøs for resultaterne af den prioritering, statsministeren nævnte, men ikke sagde noget om. Der er grund til at være bange for, at Saltholm-lufthavnen bliver noget af det første, forbedringen af ändssvageforsorgens forhold noget af det sidste, at banker og servicestationer fortsat skal skyde op på næsten ethvert gadehjørne, mens bolignøden forbliver lige alvorlig, selv om den selvfølgelig kunne have været afskaffet for mange år siden. Renten ryger op, så lejen af en ny lejlighed alene af den grund er steget med et par hundrede kroner på et år, men hvad sker der samtidig med selskabsskatten, med formueskatten og med arveafgiften? Selskabsskattens provenu har været næsten stagnerende, formueskattens satser er sat vældigt ned, og statsministeren bebudede i tirsdags, at der skulle ske lettelser i arveafgiften. Alt det i en tid, hvor f. eks. huslejerne ryger op, og hvor lønningernes værdi er dalende.

Opsparingen er for lille, siger borgerlige og socialdemokrater som med én mund, og de første peger på den private opsparing, de sidste på fonde. Man glemmer, at professor Jørgen Gelting nok har meget ret, når han siger, at det er investeringerne, der